

רב ורבא היו יראים ללכת ולהתוכח עם המינים, שמא מתוך הויכוח יעמדו עליהם ויהרגום.

מר בר יוסף אמר: **אנא** — מינייהו, ממכיריהם **אנא**, ולכן **לא מסתפינא**, איני ירא מינייהו.

זימנא חדא אזיל, בעו לסכונתיה.

אימא שלום, דביתהו אשתו דרבי אליעזר — אחתיה אחותו דרבן גמליאל הואי.

הוה החווא פילוסופא מין בשבכותיה, בשכנותה. דהוה שקיל שמא שהיה דואג קטז-ב לפרסם את שמו הטוב דלא מקבל שוחדא, אך היה מקבלו בסתר.

בעו לאחוכי ביה. רצו רבן גמליאל ואחותו אימא שלום ללגלג עליו.

אעיילא ליה אימא שלום שרגא דדהבא, הכניסה לו מגורת זהב כשוחד, ואזול לקמיה. ובאה לפניו.

אמרה ליה: בעינא רצוני דניפלגי לי שיתנו לי חלק בירושה, בנכסי דבי נשי, בנכסים המגיעים לחלקן של הנשים בירושה.

אמר להו: פלונו, ותנו לה את חלקה כירשת.

בעי מיניה יוסף בר הנין מרבי אבהו: הני ספרי דבי אבידן — שנכתבו על ידי המינים כדי להתווכח עמנו [בי אבידן] הוא המקום שהיו נערכים בו הויכוחים עם המינים] — האם מצילין אותן מפני הדליקה או אין מצילין?

לא היתה בידי רבי אבהו תשובה ברורה, אלא, לפעמים אמר לו: אין, שאכן מצילין אותן. ולפעמים אמר לו: לאו, שאין מצילין אותן. והיה הדבר רפיא, רפוי, לא מוחלט, בידיה.

רב לא אזיל לבי אבידן, וכל שכן לבי נצרפי בית עבודה זרה.

שמואל, לבי נצרפי — לא אזיל, אבל לבי אבידן — אזיל.

אמרו ליה לרבא: מאי טעמא לא אתית לבי אבידן?

אמר להו: דיקלא פלניא איבא באורחא, יש בדרך דקל פלוני, ושורשיו יוצרים גבשושיות בדרך, וקשי לי לילך שם [ודחאם בקש].

אמרו ליה: נייעקריה לדקל ולא יפריעו לך גבשושיותיו שעושה בקרקע.

אמר להו: דוכתיה, המקום עצמו שנעשה בו גומא משנעקר, או ריחו שישאר שם קשי לי.

שבהצלה ממים אין את הגזירה כמו בדליקה? אבל בבואר הגר"א כתב שבתוס' כאן מבואר כהשו"ע, וכונתו, שמשמע שבחול מצילין ספר שנמצא ביד מין ובכל זאת בשבת אין מצילין ממים ומפולת, והיינו, משום שגזרו על כל הצלה בשבת.

בשבת מדליקה מצילין גם ממים ושאר הפסד, ומה שאין מצילין מדליקה אסור להציל אף משאר הפסד [ומקורו מירושלמי ורבנו ירוחם]. והעיר התהלה לדוד [כה] ששם נאמר חידוש זה דוקא על הצלת שלש סעודות ובגדים ולא על כתבי הקדש, והרי מבואר בתוספות הנ"ל

אמר ליה רבן גמליאל: כתיב לך בתורתנו: במקום ברא, במקום שיש בך, רק הוא יורש, ואילו ברתא, הבת לא תירש אינה יורשת.

אמר ליה: מן יומא דגליתון מארעבון מיום שגליתם מארצכם איתנמלית אורייתא דמשה, ניטלה מכם תורת משה, ואיתיהיבת ספרא אחריתא. וניתן לכם ספר אחר.

וכתיב ביה: ברא וברתא — כחדא ירתון.

למחר, הדר עייל ליה איהו, רבן גמליאל חמרא לובא. חמור לובי שהוא יקר ערך.

אמר להו: שפילית המשכתי וקראתי לסיפיה דספרא לסוף של הספר האחר שניתן לכם, ונוכחתי שכתב ביה: אנא, מחבר ספר זה, לא למיפחת מן אורייתא דמשה אתיתי ולא לאוספי על אורייתא דמשה אתיתי. שאינו בא לשנות את חוקי התורה, וכתיב ביה בספר של משה: במקום ברא — ברתא לא תירש.

אמרה ליה אימא שלום: נחור נחוריק, האר נא אורך כשרגא, כמנורת הזהב שנתתי לך, ופסוק לטובתי.

אמר ליה רבן גמליאל: אתא חמרא בא החמור הלובי שנתתי לך, ובטש ובעט לשרגא למנורת הזהב. ועשו כן לפרסם את גנותו.

שנינו במשנה: ומפני מה אין קורין בכתובים.

אמר רב: לא שנו שאין קורין בכתובים אלא בזמן בית המדרש. אבל שלא בזמן בית המדרש — קורין⁽³⁵⁾.

ושמואל אמר: אפילו שלא בזמן בית המדרש אין קורין.

ופרכינן: איני, והא נהרדעא, אתריה דשמואל הוה, ובנהרדעא פסקי סידרא היו נוהגים לקרוא בכתובים בזמן מנחתא דשבתא:

אלא, אי איתמר הכי איתמר:

אמר רב: לא שנו אלא במקום שהחכם דורש, בבית המדרש, אבל שלא במקום בית המדרש — קורין.

ושמואל אמר: בין במקום בית המדרש בין שלא במקום בית המדרש, בזמן בית המדרש — אין קורין, לפי שמבטלו מליך לשמוע.

שלא בזמן בית המדרש — קורין.

ואזדא שמואל לטעמיה, דבנהרדעא פסקי סידרא דכתובים כמנחתא דשבתא. ובמנחה אין זה זמן הדרשא.

לשנות בשבת בנוסח הרחמן שאחר ברכת המזון מ"מגדיל" ישועות מלכו ל"מגדול", משום שאותו פסוק נאמר בתהילים [יח] מגדיל — ובשמואל [ב, כב] מגדול, ושנינו בשבת לומר את הפסוק מנביאים ולא מכתובים, משום התקנה שלא לקרא כתובים בשבת.

35. א. כתב המאירי שבזמן הזה שלא נוהגים לדרוש בשבת מותר לקרות בכתובים כמו שלא בזמן בית המדרש ולא במקום בית המדרש. אבל כבעל המאור נראה שהאיסור נשאר אף בזמן שביטלו את המנהג לדרוש [לשונו צריך ביאור] ב. בצפנת פענח [ה] מפרש את המנהג

לחלק כלל בין זמן בית המדרש לזמן אחר. ושמאל עצמו סבר כרבי נחמיה, אלא שהוא הנהיג בנהרדעא לפי חכמים שאין קורין בזמן הדרשה, אבל שלא בשעת הדרשה קורין.

מתנתין:

מצילין תיק הספר עם הספר⁽³⁷⁾. ותיק התפילין עם התפילין, ואף על פי שיש בתוכן

רב אשי אמר: לעולם כדאמרן מעיקרא, שלשמאל אין קורין כלל. ושמאל כרבי נחמיה.

דתניא: אף על פי שאמרו כתבי הקדש אין קורין בהן — אבל שונין בהן ודורשין בהן. נצרך לפסוק — מביא ורואה בו.

אמר רבי נחמיה: מפני מה אמרו, כתבי הקדש אין קורין בהן — כדי שיאמרו: בכתבי הקדש אין קורין, וכל שכן בשטרי הדיוטות⁽³⁶⁾. וכיון שזה טעם האיסור אין

ופסק כן השו"ע [שז טז], והרמ"א דייק מתוספות שאם הם כתובים בלשון הקדש מותר, מפני שיש בלשון עצמו קדושה. ופסק המשנה ברורה [שם, סג] שאגרת שלום ודברי חולין הכתובים בלשון הקדש מותר לקרא בשבת. אבל אם יש בהם חשבונות וידיעות מעניני מקח וממכר אסור.

37. הירושלמי למד דין זה מדניאל [ג] שניצולו חנניה מישאל ועזריה מכבשן האש עם בגדיהם, ובתנחומא [וירא ט] דימה לדין זה — שכל הדבוק לצדיק ניצול בזכותו כמו לוט שניצל בזכות אברהם כדכתיב בכראשית [יט, כט], וכן "כל החיה וכל הבהמה" שבתביבה ניצולו מהמבול בזכות נח [שם, ח א]. ובירושלמי חגיגה [פ"ב א] אמר רבי מאיר שהוא יציל את רבו ["אחר", אלישע בן אבויה] מגהינם, כמו שמצילין תיק הספר עם הספר. כלומר, על ידי שרבי מאיר יהיה בנן עזן גם רבו יזכה עימו.

ומבואר בירושלמי שאם התיק מחובר לספר הדין פשוט שמצילין, והמשנה מדברת על תיק שאינו מחובר, והעיר המרכבת המשנה שהרמב"ם בהלכות אבות הטומאות [ט, י] פסק לגבי טומאת ידיים, שתיק הספר מטמא דוקא כשהוא מחובר לספר וכאן הוא פוסק שמצילין

36. באיסור שטרי הדיוטות בשבת, דעת רש"י כאן שאסרו כל אגרת שלום, וכן פסק הרא"ש להלן פרק שואל [א] ולמד כך מהגמרא כאן שאם אסרו כתובים כדי שילמדו שלא לקרא שטרי הדיוטות, כל שכן שאסרו כל אגרת וכן פסק השו"ע [שז, יג], וכתב הט"ז [שז, יא] שלדיעה זו טעם האיסור הוא שמא ימחוק וכן כתב הרמב"ם [כג, יט].

והתוספות הקשו, שבירושלמי מבואר שאסרו רק שטרות ואגרת מקח וממכר, וכתבו שרש"י עצמו פירש כך להלן [קמט א]. וכתב הט"ז [הנ"ל] שלדיעה זו סיבת האיסור משום "ממצוא חפצך ודבר דבר".

וכתב רבי אלעזר משה הורביץ שאפשר ליישב את הסתירה ברש"י והקושיא מירושלמי, שבאמת עיקר הגזירה משום שטרי מקח. אבל כמו שאסרו ללמוד כתובים כדי להזכיר את איסור שטרי הדיוטות, אסרו גם כן כל אגרת שלום וחולין, וגם חכמים בכרייתא החולקים על רבי נחמיה וסוברים שלא אסרו כתובים מטעם זה, מודים שאסרו כל אגרות ודברי חולין. והרא"ש בפרק שואל [א] כתב כך בשם רבנו יונה.

עוד כתבו התוספות סספרי מלחמות, מליצות ומשלים אסורים בשבת ואפילו בחול

מעות⁽³⁸⁾.

החכמים אומרים: מפשיטין את כולו.

ולחיבן מצילין אותן?

והוינן בה: בשלמא לרבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה מוכן שאין מפשיטים אלא עד החזה — דהא איתעביד ליה בכך צורך גבוה, שהרי במצב שכזה אפשר כבר ליטול את האימורים.

למבוי שאינו מפולש.

בן כתירא אומר: אף למפולש.

אלא לרבנן — מאי טעמא התיירו להפשיט את כולו בשבת? והרי אין זה צורך גבוה, ומלאכת מפשיט עור היא אחת מאבות מלאכות?

גמרא:

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: דאמר קרא [משלי טז] "כל פעל ה' — למענהו", לכבודו. שכל עשיה שבמקדש אשר יש בה כבודו של ה', הותרה בשבת⁽³⁹⁾.

תנו רבנן: ארבעה עשר בניסן שחל להיות בשבת, ושוחטין בו קרבן פסח — מפשיטין את עור קרבן הפסח החל מרגליו האחוריות עד החזה, כדי שיוכלו להוציא ממנו את אימוריו ולהקטירם על המזבח בשבת, ויותר אינו מפשיט, דברי רבי ישמעאל, בנו של רבי יוחנן בן ברוקה.

והבא, בהפשט כל העור בשבת — מאי

בגמרא.

כל תיק עם הספר? וביאר שטומאה גזרו רק על הטפל לספר. אבל בהצלה התיירו אפילו להביא תיק לצורך הצלת ספר, מפני כבוד הספר כדי שלא יצילו ערום.

39. כאן בסוגיא נראה שהמחלוקת רבנן ורבי ישמעאל היא, האם מותר לעשות הפשט בקרבן מפני כבוד המצוה משום כל פעל ה' למענהו, או שהיתר זה נאמר דוקא שלא לשנות את צורת המצוה, דהיינו, הוצאת האימורין כדי למעט באיסור. אבל להפשיט את העור רק לכבוד וזהירות מהפסד המצוה, אסור.

38. הרמב"ן הקשה, מה החידוש הרי מותר לטלטל סל פירות עם אבן? [להלן קמא ב], והר"ן הקשה, הרי התיק הוא בסיס לדבר האסור ולדבר המותר? ותירץ, שאפילו אם המעות עיקר מותר, ועוד תירץ, שהחידוש הוא שמותר להציל את המעות מהדליקה, ולא גזרו על הצלתם.

והקשה השאגת אריה [נא] שלהלן קלג ב מבואר שנחלקו בדבר אחר, האם מי שעושה מצוה שדוחה שבת, והפסיק ופירש ורוצה להמשיך את המעשה אחר כך אם מותר, וכגון מל בשבת ופירש — אם חוזר על ציצין שאינם מעכבים את המילה, והגמרא מדמה זאת למחלוקת בהפשט פסח שמפשיט עד החזה ומוציא האימורין — האם מותר להמשיך אחר כך להפשיט, ובשתי הסוגיות הביאור הוא של רבה בר בר חנה בשם רבי יוחנן? ועוד שהרמב"ם

ובשו"ע [שלד ב] הביא יש אומרים שמותר להציל מעות מדליקה ולא אסרו משום מוקצה, ולא משום שמא יכבה, מפני הפסד ממון. וקשה, אם כן, מה חידשה המשנה שמותר להציל תיק הספר עם מעות, ומשמע שבלי ספר אסור? וביאר המשנה ברורה [שלד, מג] שעם הספר מותר להציל אפילו לחצר שאינה מעורבת, וכך אין צריך לנער את המעות מהתיק כמבואר

”למענהו” של ה’ איכא? (40)

רב יוסף אמר: כדי שלא יסריח בשר הקרבן, שמתחמם אם לא יפשיטו אותו מעורו. ואין זה כבוד לה’ שיהיה מאכלם של האוכלים משולחנו מסריח.

רבא אמר: כדי שלא יהו קדשי שמים מוטלין כנבלה.

מאי בינייהו?

איכא בינייהו: דמנח אפתורא דדהבא, אם הניחו את הקרבן שלא הופשט כולו על שולחן זהב. שאין הקרבן מוטל כנבלה אך הוא מסריח.

אי נמי — יומא דאפתנא, שמנשבת בו רוח צפונית, שאז אין בשר הקרבן מסריח, אבל הוא מוטל כנבלה.

ותו הוינן בה: ורבי ישמעאל בנו של רבי

שממשיך אחר כך, שאם הוא חלק מהמצוה כמו הידור מצוה או שצורת החיוב לעשותו כך, מעשה כזה נחשב להמשך וחלק ממעשה המצוה. אבל אם אינו עושה אלא תוספת וטפל למצוה אסור, ומשום שהוא נחשב להתחלת מעשה חדש. ולכן המחלוקת להלן אם ההפשט אחר הוצאת אימורין הוא התחלה חדשה תלוי בזה, — אם כל פעל ה’ למענהו כולל את ההפשט כולו — נחשב ההפשט אחר הוצאת אימורין לחלק מהמצוה, ואם הפשט כולו אינו בכלל היתר זה, הוא מעשה חדש ואסור. וראה עוד להלן.

40. השאגת אריה [נט] דייק מהגמרא שצריך סיבה להפשט כולו, ואין היתר משום שכך עושין בחול, והטעם משום שאם אפשר לשנות ולמעט בטירחא בשבת אסור לעשות כמו בחול כמבואר במנחות [סג ב], ולכן מקשינן מאי למענהו איכא.

ודחה שאפשר לומר שחכמים סוברים שמותר להוסיף טירחא גם כשאפשר לקיים את המצוה באופן אחר, וקושיית הגמרא כאן אינה למה “מותר” להפשיט אלא שמשמע שחכמים “מחייבים” להפשיט כולו ומקשינן מה הסיבה לכך.

פסק בהלכות קרבן פסח [א, טז] שמפשיט את כל הקרבן כמו בחול, ובחול מפטיק את ההפשט כדי להוציא את האימורין ואחר כך ממשיך את ההפשט, ובהלכות מילה [ב, ו] פסק שאם פירש אין חזר על ציצין שאינם מעכבים, והרי הגמרא להלן מדמה שני דינים אלו?

ותירץ, שהרמב”ם דחה את הסוגיא להלן, משום שבמנחות סג ב מבואר שהם נחלקו בדבר אחר — האם כשעושה מצוה שדוחה שבת יכול לעשותה כמו בחול אפילו כשיכול למעט בטירחא, או שאם אפשר צריך לשנות ולעשות באופן שיש בו פחות איסור וטירחא. ומבואר שכולם מודים שההפשט כולו נחשב מעשה אחד, שהרי בודאי שאם הפטיק אסור להתחיל מעשה איסור חדש אם אינו נצרך למצוה [ובמילה המתירים סוברים שהידור מצוה דוחה. אבל מה שלא נצרך למצוה אלא שכך הרגילות לעשות בחול, ודאי אסור להתחיל בשבת] ולכן פסק הרמב”ם שההפשט כולו מעשה אחד ומותר. ועדיין קשה סתירת ביאור רבי יוחנן במחלוקתם, מכאן לסוגיא להלן? וראה, המאיר לעולם [ח”א כו] מה שתירץ.

והפרי יצחק [ח”א כח] מיישב ששתי הסוגיות אינן סותרות כלל, שהנידון האם כשפירש מהמצוה וחזר, נחשב להתחלה חדשה או אותו מעשה מצוה, תלוי במהות המעשה

מעוררו על אף שיש בכך כבוד ה', משום שתהיה בהפשטתו גם עשייה לצורך הדיוט! ופרכינן: מי דמי הצלת הספר עם התיק שיש בו מעות להפשט כל העור?

התם, בהצלת הספר כל איסורו הוא טלטול מוקצה, שאינו אסור בהדיוט אלא מדרבנן.

ואילו הכא, הפשט העור אב מלאכה דאורייתא הוא! (42)

אמר רב אשי: בתרתי בשני ענינים של קרבן פסח פליגי חכמים עם רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה.

פליגי בטלטול הקרבן עם עורו אחר שהוצאו אימוריו, בדין מוקצה שאיסורו מדרבנן. שלפי רבי ישמעאל אסור לטלטל את קרבן הפסח אפילו מחמה לצל, כיון שעורו הוא מוקצה.

ופליגי נמי בהפשט העור, שהיא מחלוקת

יוחנן בן ברוקה, האוסר להפשיט את כולו, האי "פעל ה' למענהו" — מאי עביד ליה? והיינו מהו כבוד ה' שיש לחוש לו, לפיו? (41)

ומשנינן: ללמד שלא יוציא את האימורין מן הבהמה על ידי עשיית חתך בדופן הקרבן קודם הפשטת העור.

מאי טעמא?

אמר רב הונא בריה דרב נתן: משום נימין של צמר שיכרכו באימורים בשעה שיוציאם דרך החתך.

אמר רב חסדא אמר מר עוקבא: מאי אהדרו ליה חברייא, החולקים, לרבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה?

הכי קאמרי ליה: אם מצילין מפני הדליקה תיק הספר תורה, אף על פי שיש בו מעות, עם הספר, שמשום כבוד ה' מתירים גם אם יש באותה עשייה צורך הדיוט [האסורה בשבת] — לא נפשיט את קרבן הפסח

חדשה, ועושה מלאכה אסורה מהתורה שלא לצורך קרבן. והרמב"ם פסק לא כמו הסוגיא ראה לעיל.

אבל הפרי יצחק [הנ"ל] מבאר את הסוגיא לפי דרכו שהובאה לעיל, שהנידון האם הפשט כולו נחשב מעשה אחד, תלוי בשייכות וצורך ההפשט למצוה, וקושיית הגמרא מה יענה רבי ישמעאל על הפסוק כל פעל ה', הקושיא היא שעל ידי זה יחשב ההפשט כולו צורך המצוה והמשך להתחלת ההפשט, וממילא אינה מלאכה. ודחינן שהוא סובר שאין צורך וחשיבות להפשט כולו — ולכן היא נחשבת פעולה חדשה ואסורה, ושוב הקשו, שאם כן אין ההפשט דומה לטלטול כלל, שהפשט הוא אב מלאכה מהתורה כשאינו לצורך קרבן.

41. הריטב"א ור"ן כתבו, שאין זו קושיא על רבי ישמעאל שהרי אין הפסוק מיותר לדבריו, ואינה דרשא אלא סברא מכח משמעות הפסוק. וכונת הגמרא לשאול כדי לבאר את התשובה, וכתבה בדרך משא ומתן — ושאלה ותשובה. וראה להלן ביאור נוסף מהפרי יצחק הנ"ל.

42. הקשה השאגת אריה [נא] למה פשוט לגמרא שיש בהפשט כולו איסור מהתורה, והרי להלן קלג ב מבואר שחכמים סוברים שכל ההפשט נחשב מעשה אחד וכשהותר התחלת ההפשט לצורך הקרבן הותר כל ההפשט? והוכיח מקושיית הגמרא שהסוגיא כאן חולקת וסוברת שההפשט אחר החזה היא פעולה

במלאכה דאורייתא.

לבשר שהוא דבר האסור!

והכי קאמרי ליה ביחס לאיסור שאסר רבי ישמעאל לטלטל את קרבן הפסח: אם מצילין תיק הספר עם הספר, למרות טילטול המעות, — לא נטלטל עור הקרבן אגב בשר, שכבוד שמים הוא שהבשר לא יסריח, ואגב טילטול בשר הקרבן נטלטל גם את עורו.

אלא, הכי קאמרי ליה: אם מביאין תיק שיש בתוכו מעות מעלמא להציל בו ספר תורה, למרות שבשעה שמביאים אותו הוא בסיס לדבר האסור בלבד — לא נטלטל עור אגב בשר!?

ק"ז-א ופרכינן: מי דמי טלטול תיק הספר לטילטול העור?

והוינן בה: והיא גופה טלטול תיק עם מעות לבד, לצורך הצלת ספר — מנלן שמותר לעשות כך?

התם בתיק הספר — נעשה התיק בסיס לספר שהוא דבר המותר, ולכן מותר לטלטלו.

אילימא דמדהיבא, כשם שבמקום דאית ביה מעות בתיק שיש בו ספר לא הצריך התנא דשדי לחו, אלא יכול ליטלו לתיק עם הספר ביחד עם המעות שבו — איתויי נמי מייתנין, מכאן אנו למדים שניתן להביא תיק ריק שאין בו ספר אך יש בו מעות כדי להציל ספר.

הכא בעור — נעשה העור בסיס לבשר שהוא דבר האסור בשבת, שהרי מותר לאכול את בשר קרבן הפסח רק בערב, במוצאי שבת, בכניסת חג הפסח, ולכן אסור לטלטלו⁽⁴³⁾.

מי דמי?

אלא, הכי קאמרי ליה: אם מצילין תיק של ספר עם הספר, ואף על פי שיש בתוכו מעות שהן מוקצה — לא נטלטל עור אגב בשר?

התם, כשיש בו מעות עם הספר לא הצרכנו לזרוק את המעות, כי אדהכי והכי, עד שישליכם נפלה דליקה בספר. אבל הכא, שמביא תיק ריק ממקום אחר, אדהכא והכי, בזמן שהוא צריך בין כה וכה להביאו —

ופרכינן: מי דמי? התם — נעשה התיק בסיס לדבר האסור המעות ולדבר המותר הספר. אבל הכא בעור — כולו נעשה בסיס רק

והבסיס שלו אסור שעל הבסיס אין את ההיתר של קרבן. וראה בחידושי הרמב"ן וכנראה כוונתו לתירוץ זה, והיינו, שנחלקו הרמב"ן ותוספות בגדר מוקצה של בסיס לדבר האסור שהתוס' סוברים שהוא כטפל וחלק מהמוקצה ואם המוקצה עצמו הותר אין לאסור את הבסיס, והרמב"ן סובר שבסיס למוקצה הוא איסור עצמי, ואף אם יש סיבה להתיר את המוקצה עדיין אסור הבסיס מצד עצמו.

43. רש"י. והקשו התוספות הרי בגמרא מבואר שעל הבשר עצמו כולם מודים שמותר לטלטלו ונחלקו רק על העור אגב הבשר, ואיך יאסר בסיס לבשר המותר בטלטול? ולכן פירשו שאת הבשר מותר לטלטל משום כבוד הקרבן, והעור נחשב בסיס לבהמה בחייה שהיא מוקצה ולכן נאסר. ורבי אלעזר משה הורביץ תירץ, שעל אף שהתירו לטלטל את הבשר משום כבוד הקרבן בכל זאת הוא נחשב דבר האסור מדיני מוקצה,